

IBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Le Queux, William

EXTRAORDINARA VIAȚĂ A LUI RASPUTIN/ William le Queux

– București: Paul Editions, 2021

ISBN: 978-606-9703-23-6

WILLIAM LE QUEUX

AXENTIE SANDOMIRSKY

EXTRAORDINARA VIAȚĂ A LUI RASPUTIN

Redactare: *Mihaela Enache*

Corectură: *Lucia Gruescu*

Tehnoredactare: *Nicoleta Petcu*

Coperta: *Lucian Enache*

Paul Editions

Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, Sector 2, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,

vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,

mihaela.enache@pauleditions.ro

tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

CUPRINS

EXTRAORDINARA VIAȚĂ A LUI RASPUTIN

Introducere	7
Prefață	10
CAPITOLUL I	
Începuturile lui Rasputin	11
CAPITOLUL II	
Scandaluri la Palatul de Iarnă	27
CAPITOLUL III	
Cum Rasputin îl otrăvea pe Țarevici și își trăda țara	43
CAPITOLUL IV	
Mâna neagră din Berlin	61
CAPITOLUL V	
Ce se găsește în dosarul secret al lui Rasputin	78
CAPITOLUL VI	
Rasputin și ordinele secrete din Berlin	96
CAPITOLUL VII	
Complotul pentru a împrăști epidemiile în Rusia	104
CAPITOLUL VIII	
Falsul călugăr e demasc	111
CAPITOLUL IX	
Dovada documentară a trădării	119
CAPITOLUL X	
Vicleniile șarlatanului	129
CAPITOLUL XI	
Unde sunt înșelați aliații	138
CAPITOLUL XII	
Istoria adevărată a morții sale	146

Introducere	157
CAPITOLUL I	
Cine te-a îndemnat?	159
CAPITOLUL II	
Unde Petersburg devine Petrograd	165
CAPITOLUL III	
În Gorokovaia	170
CAPITOLUL IV	
Război și orgie	173
CAPITOLUL V	
Drame familiare	176
CAPITOLUL VI	
Femei...	179
CAPITOLUL VII	
Suflete mântuite	183
CAPITOLUL VIII	
Dar nemții lucrează	187
CAPITOLUL IX	
Rusia se clatină	195
CAPITOLUL X	
Unde apar fantome	199
CAPITOLUL XI	
Cum își trăda țara părintele Rasputin	205
CAPITOLUL XII	
Amantul Țarinei?	211
CAPITOLUL XIII	
Cum a vândut Rasputin România	217
CAPITOLUL XIV	
CAPITOLUL XV	
O ședință istorică	231
CAPITOLUL XVI	
Amurgul lui Rasputin	237
CAPITOLUL XVII	
Câinele mort	243

DE CE AM SCRIS ACEASTĂ CARTE

În paginile ce urmează m-am străduit de dragul cititorului să ridic vălul ce acoperea Curtea imperială a Rusiei și să divulg anumite fapte care în zilele noastre ar putea trece drept neverosimile.

Eu însumi, care cunosc Rusia, care am străbătut imperiul de la Virbalen până la coastele Pacificului și care i-am frecventat personal pe fostul împărat și pe împărăteasă și pe un mare număr de personaje citate în această carte, trebuie să recunosc că am fost surprins de lectura a numeroase documente pe care acest țăran siberian nespălat – acest om condamnat pentru furt de cai, care a ajuns la demnitatea de consilier secret al țarului Nicolae al II lea, le avea din fericire ascunse în seiful din bârlogul lui din Gorokhovaya, de la Petrograd.

În lumina acestor documente, dezvăluirile veridice ale relațiilor sale cu kaiserul, care îi atestă trădarea, au intrat în istorie.

Public aici povestea carierei uluitoare a călugărului nebun care adaugă detalii în plus la ceea ce s-a spus despre metodele de spionaj ale Germaniei și ale propagandei sale așa de abil organizată, completare necesară legată de agresiunea sa militară contra civilizației noastre.

Conversațiile reproduse în această carte mi-au fost divulgate de patrioți ruși. Veridicitatea faptelor a trebuit a trebuit discernută din nenumăratele relatări și telegrame cifrate și scrisori care au fost copiate chiar de mine însumi, după originalele care mi-au fost puse la dispoziție de anumiți ruși ententofili care au dorit să-și păstreze anonimatul.

CAPITOLUL I

ÎNCEPUTURILE LUI RASPUTIN

Războiul a scos la iveală niște personaje ciudate în Europa; totuși niciunul nu a fost mai ciudat și mai sinistru ca acela al falsului călugăr Grigorie Iefimovici, soiosul șarlatan, din fericire mort azi, pe care l-a cunoscut Rusia sub numele de Rasputin.

Noi, care am avut drept misiune înainte de război să străbatem Europa de la un capăt la altul, pentru a cerceta dedesubturile politicii acelor care puteau fi prietenii sau inamicii noștri, în funcție de hotărârile sorții, intenționăm să vorbim pe îndelete despre acest bețivan siberian de moravuri rele. Sub masca religiei și a ascetismului, a atras spre el o mulțime de proaste nevrozate, pentru că a inventat una dintre variantele numeroaselor religii noi cunoscute de-a lungul tuturor epocilor din vremea lui Ramses cel mare.

Cu trei ani înainte de marea criză mondială, mă aflu la Alexandrovsk, un mic sătuc situat la marginea zonei arctice. Este un ținut străjuit de stânci cenușii, unde vin să se spargă valurile mari și sumbre. Este noapte timp de patru luni pe an. Azi Alexandrovsk este un port legat de Petrograd printr-o linie de cale ferată mediocră, care traversează niște vaste câmpii mlăștinoase; el a devenit din timpul războiului de o importanță capitală pentru Rusia. În timp ce inspectam cheiul a cărui construcție tocmai începuse, amicul meu Volkhovski, inginerul rus, mă prezentă unui popă jegos și sui, care avea niște ochi cenușii albaștri extraordinari.

Înfățișarea sa îi era clar defavorabilă așa că l-am concediat cu câteva propoziții politicoase.

— E Grișă, cel care face minuni, mi-a explicat amicul meu după ce el ne-a părăsit. Este unul dintre puținii privilegiați care au acces la Țar la orice oră.

— Pentru ce? am întrebat eu, cuprins de un interes brusc față de misteriosul personaj al cărui nume era strict interzis din presă de cenzură.

Amicul meu a scuturat din umeri și a zâmbit.

— Se spun povești ciudate despre el la Moscova și Petrograd, a zis el. Fără îndoială că ați auzit vorbindu-se de noua și ciudata lui doctrină, de cele douăsprezece femei de sânge nobil ale sale, care trăiesc laolaltă departe de aici, la Pokrovski.

M-am întors și l-am urmărit cu privirea pe omul hirsut care se îndepărta, încălțat cu ghete și îmbrăcat cu o lungă sutană neagră. Nu aveam cum să-mi imaginez atunci că venisem să-l întâlnesc pe pseudo sfântul care prin influența sa funestă urma să cauzeze ruina casei imperiale a Romanovilor.

Printr-o coincidență bizară, azi am înaintea mea raportul oficial al carierei sale uluitoare. Îl am dintr-o sursă privată, revoluționară și îmi propun să extrag din el anumite informații absolut extraordinare.

În primul rând este indubitabil faptul că biserica pravoslavnică ci influențele ei nefaste și practicile ei infame este în mare parte responsabilă de succesul lui Grigorie Iefimovici ca simulator de miracole.

Acest desfrânat odios, căruia sătenii din Pokrovski, din provincia siberiană Tobolsk, îi conferiseră numele de Rasputin (care în rusă înseamnă chiar „desfrânatul”) era un păcătos care manifesta o pasiune exagerată pentru tinerele sâtențe și pentru vodcă.

Un simplu țăran analfabet, cu moravuri degradante și moduri de manifestare brutale, se lăsa pradă lenei, se deda

desfrâului și furtişagurilor. Arestat ca hoț de drumul mare, conform raportului oficial al tribunalului din Tobolsk, pe care îl am aici în fața ochilor, a fost închis de două ori: a treia oară a fost biciuit în public și dezonorat în așa grad încât a trebuit să plece din Pokrovski, spre marea ușurare a sătenilor. A lăsat în urma lui o nevastă, un fiu pe nume Dimitri și două fiice. A părăsit-o în același timp și pe o tânără și zglobie săteancă pe nume Guseva, care câțiva ani mai târziu trebuie să fi contribuit într-o mare măsură la finalul său tragic.

Păcătosul e întotdeauna pedepsit prin natura păcatului său.

La capătul a unul ori doi ani de vagabondat, aterizând unde putea și trădându-le pe toate nefericitele care îi ieșeau în cale, i-a trecut prin minte brusc ideea genială de a se erija în „om sfânt”.

Această idee i-a venit din pricina faptului că la Pokrovski îl avusese drept tovarăș de destrăbălare pe un oarecare grădinar, bețivan înrăit ca și el, care intrase în biserica pravoslavnică și care, grație influenței sale ajunsese el însuși episcop.

În majoritatea țărilor răsăritene, mai ales în India și China – Rusia numărându-se și ea printre acestea – se găsesc mulți sfinți din aceștia rătăcitori.

Trăirea unei vieți evanghelice constând din pelerinaje neîncetate la diferite locuri sfinte și cerșitul pentru niște ipotetice instituții caritabile trezeau în el o existență plină de senzualitate, de trândăveală și dulceață. Așa că a adoptat-o ajutat de grădinar, care era deja membru al ordinului bisericesc și împreună se descurcau de minune.

Rasputin a dobândit certitudinea că avea niște puteri ieșite din comun. Ne-a parvenit la Londra raportul unui celebru alienist rus care l-a cunoscut îndeaproape. După ce am cercetat paginile acestuia am tras concluzia că era anormal și din punct de vedere fizic și psihic. Forța sa

hipnotică naturală se remarcă prin ușurința extraordinară cu care își contracta după plac ochii cenușii, de oțel, indiferent dacă era soare ori umbră.

Putine persoane pot face atât de mult. Este un semn de degenerescență criminală binecunoscută a alieniștilor. Rasputin nu zâmbea niciodată, nici măcar atunci când făcea libații copioase. Putea consuma trei sticle de șampanie fără să se îmbete. Vodca, băutura lui preferată, îl făcea vorbăreț, dar niciodată indiscret.

Era un sadic care exercita o influență teribilă asupra femeilor de orice vârstă; chiar și bărbați foarte importanți nu au ezitat ascultându-l să renunțe la uniforme și să se mortifice.

În fața acestui om precaut și viclean, a acestui satir diabolic a cărui putere hipnotică era irezistibilă, nicio femeie, indiferent de originea, înalta sa moralitate, gradul de credință, nu era în siguranță. Trăia din expediente și trăia bine. Cu șmecheria extraordinară care caracterizează asemenea infractori, el afișa o profundă pietate așa de bine încât în majoritatea mănăstirilor unde cerea adăpost, era bine primit. În Rusia, multe dintre aceste așezăminte religioase ascundeau din nefericire cea mai mare depravare și Rasputin n-a întârziat să devină o figură populară acolo.

În anumite mănăstiri, falsul călugăr, cu complicitatea bisericii pravoslavnice găsea printre călugărițele cu moravuri dereglate tovarășe amatoare de dezmăț, la Novo Tcherkask, pe Don, și la Viatka, și la Saratov în Kazan mai mult ca în alte părți.

Mănăstirea Novo Diveevo (mănăstirea Sfintei Fecioare) aproape de Saratov, un mare oraș ce domină Volga, la mijlocul drumului spre Volgsk, a fost scena unor evenimente inacceptabile, răsunătoare, care au generat un mare scandal. Maica stareță, probabil pentru a evita indignarea publică, a apelat la patru mujici viguroși care i-au aplicat așa o corecție „sfântului părinte”, încât nu s-a mai putut mișca decât având dureri mari zile în sir.

Două luni mai târziu, ca urmare a unui raport contrasemnat de Paul Dragomirov, inspector al poliției secrete din Moscova, Rasputin se afla în această localitate. Procesul verbal fiind prost scris, traducerea sa a fost dificilă.

Iată ce cuprindea:

„Raport al lui Ivan Obrouchev, agent de poliție nr. 1287 a departamentului doi al poliției secrete din Moscova, 2 aprilie.

Conform instrucțiunilor Prefecturii, am vizitat la ordinul inspectorului Dragomirov nr. 136 imobilul din Tverskaia adiacent fabricii de carton Loukoutina, la ora unu treizeci și cinci azi-dimineață. Acolo am găsit într-o cameră tapițată dar sumar mobilată o adunare religioasă a unor credincioase goale, îngenuncheate în fața călugărului Grigorie Iefimovici. Erau prezente douăzeci și opt de persoane, toate femei, paisprezece dintre ele fiind doamne din înalta societate. Pătrunzând în cameră împreună cu cei opt agenți ai mei, l-am văzut pe acel „om sfânt” în spatele unui pupitru, citind niște pasaje din Evanghelia sfântului Luca și adăugând propriile sale îndemnuri legate de ispitele trupești. Pereții camerei erau decorați cu imagini pornografice revoltătoare. În spatele călugărului era atârnată o copie a icoanei din Novgorod. Urmând ordinele primite, toate aceste femei au fost arestate după ce s-au îmbrăcat și am făcut în așa fel încât să fie conduse la postul central, unde au fost interogate separat, după ce și-au declarat numele și adresele. Majoritatea nocturnelor fidele și-au exprimat indignarea, mai ales „sfântul” Rasputin, care a cerut în numele țarului permisiunea de a telegrafia împărătesei. Superiorul meu, Nemilov, șef al poliției secrete din Moscova, nu a putut să-i refuze acest privilegiu. A rezultat faptul că în ziua următoare la ora 11 a sosit un ordin de la țar pentru punerea în libertate a prizonierelor și pentru a nu fi dezvăluite presei niciun fel de amănunte pe această temă. Grișca a plecat spre capitală cu expresul de 4.15 în această după-amiază.

Semnat: *Ivan Obrutcev*”

Acest raport ni-l arată pe Rasputin în primele faze ale existenței sale nerușinate de desfrâu.

La Londra i-am avut pe celebra Swami și pe complicele său care practicau niște ritualuri asemănătoare cu niște fete inocente, dar la Moscova călugărul bețiv și plin de paraziți, îmbrăcat într-o cămașă din păr de cal, cu sandale în picioare și încins cu o frânghie, atrăsese o adunătură întreagă de femei mondene distinse. Fetele și femeile unora dintre cei mai în vogă aristocrați ai Rusiei au fost cele care, docile și generoase, s-au dedicat depravatului siberian pe care natura l-a erijat într-un satir cu un asemenea temperament cum din fericire n-a avut niciodată nimeni în Marea Britanie în cursul tuturor glorioșilor ani ai istoriei sale îndelungate. Admit că această carieră a lui Grișka, puterea sinistă care trebuia să-și facă apariția din spatele tronului Rusiei și a cărei adevărată poveste o relatez eu aici pare neverosimilă cititorului. Am scris și atâtea romane pe care unii dintre dumneavoastră se poate să le fi citit. Dar niciuna dintre cărțile mele nu a cuprins fapte atât de extraordinare ca viața reală a acestui șarlatan împruțit, care sub protecția bisericii lui depravate, a reușit să se instaleze în apartamentele doamnei de onoare favorite a Împărătesei și de asemenea să le învețe doctrina sa oribilă pe inocentele fiice ale țarului.

Ziarele au vorbit deja destul despre îndrăznețul ticălos, însă majoritatea relatărilor care se referă la el sunt făcute de jurnaliști care nu au avut la dispoziție documente oficiale.

În paginile care urmează, intenționez să fac public purul adevăr, în lumina unor documente autentice puse la dispoziția mea și îl las pe cititor să tragă singur concluziile.

Rusia, marea noastră aliată, a rămas din păcate o țară plină de mister și foarte înapoiată față de alte națiuni. Are presă, un parlament (Duma) și multe alte instituții moderne, dar civilizația sa este una cu totul superficială. Imperiul semăna din nefericire cu Anglia Tudorilor, cu o lume subterană de desfrâu, incantații și superstiții ciudate.

Arhivele criminalistice ale Sfintei Rusii sunt pline de povești fantastice referitoare la acest „sfânt” vagabond, care dintr-un dezmațat a devenit prin sugestie erotică consolatorul suprem al Împărătesei și instrumentul care l-a aruncat pe „autocratul Nikki” de pe tron.

În timp ce eram la Sofia înainte de război, ministrul nostru plenipotențiar era sir George Buchanan, după aceea ambasador în Rusia, un diplomat luminat și informat căruia Marea Britanie îi datorează mai mult decât va ști vreodată și pe care drept urmare nu va putea niciodată să-l recunoască. Îmi amintesc că discutam despre misterul Rusiei și despre influențele subtile care gravitau în jurul tronului Rusiei.

Nu ne închipuiam niciunul dintre noi că el urma să devină ambasador la Curtea Rusiei și că eu eram destinat să scriu despre viața malefică a satirului și blasfemiatorului Rasputin.

Cultul înființat de acest călugăr analfabet în cursul diferitelor lui pelerinaje s-a dezvoltat rapid. „Sfântul părinte”, al cărui trecut infam este înscris în dosarele poliției din Tiumen și Tobolsk, grație puterii sale hipnotice extraordinare reunise în jurul lui o grămadă de „surori discipole”. Majoritatea făceau parte din clasele de sus, pe care le atrăgea în mod special această religie a naturii.

În cursul pelerinajelor sale la Jaroslav, Vologda, Vitebsk, Orel și în alte locuri își făcea mereu prozeliți. El declara că nicio femeie nu putea primi milă din partea lui Dumnezeu fără să fi comis în prealabil păcatul trupesc, acest păcat fiind cel mai ușor de iertat.

În cursul ședințelor săptămânale la care asistau în secret cele mai nobile doamne ale Imperiului se desfășurau scene abominabile unde ticălosul călugăr, această creatură respingătoare pentru toată lumea numai pentru discipolele lui nu, acționa ca un mare preot al acestei comunități erotice.

În scurt timp nespălatul scelerat s-a apucat să facă „minuni”. S-a deschis față de un tânăr pe nume Ilia Kusmici (care mai

târziu a făcut dezvăluiri și care mi-a furnizat anumite detalii) și cu concursul lui a reușit să păcălească o mulțime de femei oneste și respectabile la Petrograd, Moscova și Kiev unde a efectuat într-adevăr niște cure misterioase.

Într-o zi Rasputin, numit și „Stareb” sau „Grișka” a ținut o reuniune de elită cu adeptele lui la domiciliul unei anumite madame Litvonov, în Serghieskaya, cel mai select cartier al Petrogradului.

Nerușinatul șarlatan le trata pe doamnele care veniseră să-i aducă omagii și să contribuie generos la pseudo caritățile lui, cu cel mai mare dispreț. Acest om dedat celor mai îngrozitoare vicii li se adresa ca de obicei în limba lui incomprehensibilă, ciudată, îndemnându-le să practice noua „religie” pe care el o numea „încercarea trupului” amestecând în remarcile sale jargonul bizar al unor lucrări de magie neagră, combinate cu citate scripturistice pe care le regăsim subliniate în Marea Biblie de care se serveau Swami și acolitul său – volum păstrat la muzeul Scotland Yard-ului.

În distinsul auditoriu se găsea o oarecare baroană Korotki, care suferea de o criză de reumatism acut. Sfântul și-a pus mâinile pe ea, s-a uitat fix în ochii ei cu privirea sa intensă, a pronunțat o incantație stranie și minune! Durerile au încetat și ea s-a declarat vindecată. Efectul a fost prodigios. Altele își descopereau boli imaginare și după ce se supuneau unor ritualuri prescrise de el, „sfântul părinte” își punea mâinile pe ele, una după alta și le inducea o stare de hipnoză sugerându-le că erau vindecate.

În ziua următoare, relatări referitoare la aceste vindecări miraculoase făcute de el s-au răspândit prin tot Petrogradul precum o dâră de praf și mulțimea superstițioasă au tras concluzia imediat că Grișka, fondator al unei secte a cărei religie nu era decât un senzualism prost mascat, era în realitate un sfânt care putea săvârși minuni.

În jurul lui s-au strâns infirmii, mutilații, orbii și cu ajutorul complicei lui Ilia Kusmici, nu numai că simula

vindecări, dar mai și reușea să-și facă adepti în plus printre femeile din popor. Le declara și lor ca și doamnelor din înalta societate că posedă un har divin grație căruia se mântuiau cele care intrau în comuniune spirituală și trupească cu el.

La una dintre aceste reuniuni ținute câteva zile mai târziu la madame Litvinov a asistat și madame Vyrubova, bonoma primă doamnă de onoare de la Curte și confidentă a Țarului și Țarinei. Ca toate celelalte, această femeie intrigantă a căzut și ea victimă șarmului inexplicabil al falsului călugăr. Noua religie a sa patriotică se potrivea cu temperamentul ei senzual și ea a devenit imediat una dintre cele mai înflăcărate adeptes ale lui Rasputin. La scurt timp după aceea, l-a prezentat și Curții.

Intrigile subtile ale doamnei Vyrubova erau numeroase. Confidentă a Împăratului și Împărătesei, asista de mai mult timp la ședințe de spiritism pe care le ținea la Tsarskoe Selo un călugăr rus pe nume Eliodor, asistat de un francez, prietenul lui, cunoscut sub numele de Filip. Tânărul țarevici se afla într-o stare de sănătate foarte precară și Eliodor în calitate de „om sfânt” era chemat la palat la sugestia doamnei Vyrubova, pentru a se ruga pentru el.

S-au succedat experiențe spiritiste în serie în cel mai mare secret și Împărăteasa a crezut în primul rând că relațiile „omului sfânt” cu lumea de dincolo exercitau un efect salutar asupra copilului debil. În acest timp Eliodor, ca urmare a unei intrigi de curte a căzut în dizgrație. La câteva zile după aceea, madame Vyrubova l-a întâlnit pentru prima oară pe Rasputin și a cedat influenței lui nefaste. Grișka făcea „minuni” și poate că era în stare, s-a gândit ea, să-i redea sănătatea țareviciului. Știa că Împărăteasa, o femeie superficială și capricioasă, nu trăia decât pentru o singură idee, aceea de a-și vedea fiul cu coroana Romanovilor pe cap. Doctorii însă nu-i prea dăduseră speranțe; sugeraseră că în decurs de un an, poate și de câteva luni, el urma să moară. Era oare Rasputin mai puternic ca Eliodor?